

Objectius d'una Política per Catalunya

written by Pau Miserachs | 5 de juny de 2020

És bo que ens preguntem que necessita Catalunya a més d'una política de govern eficaç a tots els nivells, doncs ara apreciem que ens manca disposar de més poder polític i econòmic, un cop ha quedat clar l'engany de Rodríguez Zapatero amb el seu pacte del 2006 de retallada de l'Estatut amb Artur Mas d'amagat del Parlament català i del govern Maragall, i la manca de voluntat de diàleg de Pedro Sánchez per resoldre el conflicte polític amb Catalunya.

L'hostilitat del Partit Popular assolint el seu objectiu judicial el 2010, invalidant els avenços introduïts per ERC al text de l'Estatut de 2006, ha fet que l'actual Estatut d'autonomia de Catalunya sigui clarament insuficient, confirmant la dependència d'Espanya i les dificultats per desfer-se'n.

Vivim moments de decepció en adonar-nos que no s'han complert les nostres expectatives d'assolir la independència i som davant un moment polític inquiet, d'incertesa, empobriment i decadència, amb vel·leïtats colpistes.

L'independentisme dels nostres dies ha estat impulsat per una Esquerra Republicana renovada que va nèixer amb el manifest del 5 de juny de 2007 titulat "És l'hora d'una Esquerra independentista, compromesa i majoritària".

Més tard s'hi va sumar una Convergència disposada a establir un full de ruta cap a la independència. L'operació de la consulta sobre el dret a decidir de 2015, seguint el plantejament de la d'Arenys de Munt de Setembre 2009, va significar un pas més en el projecte comú.

Ens preocupa com construir el futur i com millorar el present

desenvolupant la identitat nacional de Catalunya que no se'ns vol reconèixer per què saben o no volen reconèixer els partidaris de l'unionisme majoritari al Congrés dels Diputats i al Govern de l'Estat, que la nació és consubstancial a la idea de poble.

Mirant al passat, l'any 1964 Jordi Pujol proposava l'expressió "Construir Catalunya" com a lema per la joventut, posar la nostra confiança en el futur per què se sabia que la dictadura tindria un final. La seva política pactista durant 23 anys va ser precisament la de l'evolucionisme que va interrompre la irrupció del socialisme al govern de la Generalitat.

Però després han canviat moltes coses a Catalunya, al Regne d'Espanya i al món, de manera que les eufòries han caigut i canvien les supremacies en desgast, amb una situació econòmica general de crisi que també ha arrossegat els valors. La globalització també ha entrat en crisi i torna a viure el localisme.

L'ambició social independentista ha trobat encara més dificultats amb la radicalització dels partits unionistes de filiació espanyola i la deriva de la dreta cap a la ultradreta que no saben fer altra cosa que desactivar la democràcia i la diversitat.

Avui la realitat política i social no és la mateixa del 1979, ni del 2014 ni del 2017, doncs és de manca d'entesa entre les forces polítiques, manca de credibilitat dels polítics i en molts casos d'enfrontament. La política de diàleg i de pactes que s'albirava queda lluny de produir-se per què seguim sense poder disposar de la capacitat de decidir.

S'ha posat en dubte la acció de govern i la política parlamentària més amb afany de destruir que de reflexionar sobre el que s'hauria de canviar i millorar. Però Catalunya és un país amb gran risc de controls externs i de manca de coherència i previsió de futur si la crisi econòmica i social

porta a greus desequilibris socials i caiguda econòmica i empresarial que ja està patint la societat espanyola. El cas Nissan només és un avís de la recomposició de la globalització industrial i comercial.

També estem amb risc de convertir la nació en un projecte inviable si ens deixem dur per la decepció i no som capaços de construir una societat solidària, equilibrada i equitativa i no comptem amb governs amics en un moment de desafecció generalitzada pel tracte rebut durant la repressió contra l'independentisme i l'errònia gestió estatal centralitzada de la crisi sanitària.

La dignitat dels catalans ha sigut també fortament ferida per la demagògia constant i repetitiva dels que no volen que tinguem país ni futur per què ens volen com a poble mesell, el que ens obliga a adoptar una actitud de resistència i de resposta democràtica adequada.

Per molt que insisteixin els mitjans controlats per l'Estat i els grans interessos difonent la política de la por, no ens podem creure que Catalunya sigui un país en crisi sense possibilitats de superar-la i en fase de desconstrucció per causa dels egoismes de l'espanyolisme ranci, el conformisme i la desídia de molts, i les decisions de retirada i tancament de les empreses multinacionals presents a Catalunya a més de les pressions d'un empresariat dependent del crèdit, la subvenció i el favoritisme.

S'han fet molts fulls de ruta orientats a un horitzó de llibertat, però sense respectar la via evolutiva que representa el creixement electoral de l'independentisme que també és una necessitat econòmica per la supervivència de tot un poble. Però el que ara correspon és plantejar un disseny possible i vàlid per orientar l'evolució d'aquest procés cap a la independència que tantes vegades s'ha vist truncat en la nostra història com a poble.

Els punts que s'haurien de desenvolupar en el futur, atenent el que s'ha exposat, els assenyalo de manera sintètica en els següents:

- Endreçar la política, de manera que els partits independentistes amb possibilitats de govern es reforcin incorporant els grups cles propers i no s'enfrontin ni competeixin entre ells, atesa la força de l'unionisme i la desinformació que difonen els mitjans espanyols fomentant l'abstencionisme i el buit de futur quan d'independentisme es parla.
- Construir noves majories per activar les transformacions legals indispensables per la nova etapa i assegurar un govern coherent amb l'objectiu principal d'implementar la política catalana amb l'horitzó de la independència, enlloc de mantenir una política dispersa d'atomització política contrària a l'estratègia recomanable d'unitat independentista.
- Fer política de país, és a dir exigir de l'Estat central el respecte que mereix Catalunya en tots els ordres, obtenint les inversions incomplertes, millor tracte fiscal i posar en marxa un pla de solucions a la problemàtica actual.
- Treballar per la cohesió independentista, unint els esforços dels grups polítics i socials en la conscienciació de que la victòria és possible davant d'un Estat en situació d'implosió que ja és un llast oneros i conflictiu per la Unió Europea.
- Fer front al nacionalisme espanyol, activant l'independentisme i la defensa i protecció de tot el que fa referència a la identitat nacional catalana, la llengua i la cultura, exigint el dret a celebrar un referèndum d'autodeterminació.
- Desenvolupar la República Catalana, que vol dir una societat de llibertats i democràtica, defensora i respectuosa amb els drets socials i la solidaritat, amb un Estat basat en la ciutadania em conjunt i garant de

la igualtat d'oportunitats, i ennoblir l'acció política tot respectant la sobirania del poble i el govern representatiu. Es tracta de guanyar un poble, no de perdre'l.